

Sygn. akt II CSK 97/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa M. M. i K. J.
przeciwko M. Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 sierpnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 sierpnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398 § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała się na istotne zagadnienie prawne, a nawet na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.), to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, stawiając pytanie czy bieg terminu przedawnienia określony w art. 442¹ Kodeksu cywilnego rozpoczyna się w momencie powzięcia przez poszkodowanego wiedzy o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia, czy też konieczne jest dla rozpoczęcia jego biegu skonkretyzowanie tej wiedzy co do wielkości szkody, możliwym sposobie jej naprawienia, bądź konieczne jest uzyskanie takiej wiedzy od podmiotu wykwalifikowanego. Tak sformułowane pytanie nie spełnia kryteriów zagadnienia prawnego w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu. Nie zawiera bowiem argumentacji jurydycznej mogącej prowadzić do odmiennych ocen prawnych. Przede wszystkim jednak nie opiera się do końca na ustaleniach faktycznych zaskarżonego wyroku, lecz na wizji stanu faktycznego prezentowanych przez skarżącą, co efektu przynieść nie mogło (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z ustaleń wynika, że dopiero w 2006 r. wspólnicy spółki cywilnej „L. [...]” zorientowali się, iż inwestycja może być zaprojektowana niezgodnie ze sztuką i wykonywana wadliwie. Czym innym jednak jest nienależyte wykonanie umowy, a czym innym działanie bądź zaniechanie podlegające kwalifikacji, jako czyn niedozwolony. O tego rodzaju czynach, jak wynika z ustaleń powodowie dowiedzieli się w grudniu 2006 r., z opinii technicznej rzeczoznawcy J. F., a zatem skoro pozew został wniesiony w lutym 2009 r. to roszczenie nie było przedawnione.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Skarżący powołujący się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw